

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziiolecka

Sędziowie: SO Ewa Taberska

SO Małgorzata Winkler – Galicka

Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymanek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 roku

sprawy **K. K.**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Trzciance od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 13 września 2019 roku, sygnatura akt II K 711/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Trzciance do ponownego rozpoznania

/Małgorzata Winkler-Galicka/ /Małgorzata Ziiolecka/ / Ewa Taberska/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1134/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 13 września 2019 roku, sygnatura akt II K 711/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX	XXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXX	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

instancji podnosi, iż Sąd Rejonowy w Trzciance w znacznej części ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy w sposób odpowiadający zasadzie wyrażonej w art. 2 § 2 k.p.k., nie wiadomo jednak dlaczego i na jakiej podstawie doszedł jednak do wniosku, że nie można ustalić co było przyczyną wypadku, a w szczególności czy do wypadku doszło w wyniku naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czy też z innych niezawinionych przez oskarżonego przyczyn.

Sąd II instancji wskazuje, iż w myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Natomiast zgodnie z art. 4 k.p.k. organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zgodnie zaś z art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 405v – 406 akt). Zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, aby istniała możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który

pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowego zdarzenia.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regulami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Pomimo zaakceptowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny osobowego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim zeznań osób będących w przedmiotowym samochodzie w momencie wypadku, Sąd Okręgowy podziela stanowisko skarżącego, że Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uznając oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nie uwzględnieniu przy jej dokonywaniu – tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.).

W niniejszej sprawie, w świetle uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne dowodów, ustalony został logiczny ciąg wydarzeń jednoznacznie, zdaniem Sądu Okręgowego, wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego K.

K. w zakresie zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., polegającego na naruszeniu przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drzewo na skutek czego pasażerka samochodu D. R. doznała obrażeń ciała skutkujących istotnym oszpeceniem w rozumieniu art. 156§1 pkt 2 k.k.

W ślad za skarżącym wskazać należy, że Sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że to oskarżony K. K. w nocy z 20 na 21 sierpnia 2013 roku kierował samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego pasażerkami były D. R., M. L. i M. T. oraz że doszło do wypadku w wyniku którego obrażeń ciała i trwałego zeszpecenia twarzy doznała D. R..

Zauważyć przy tym należy, że z tegoż uznanego za wiarygodny osobowego materiału dowodowego wynika ponadto, że przed wypadkiem powyższe osoby, w towarzystwie jeszcze trzech innych, przebywały nad J. (...) w Ł., gdzie wspólnie, czyli w siedem osób, wypili litr wódki. Pomimo spożytego alkoholu, oskarżony K. K. wszedł do samochodu i go prowadził. Gdyby przyjąć, że pili alkohol po równo, to oskarżony spożył około 140 ml alkoholu, a więc był co najmniej w stanie po użyciu alkoholu. W tym czasie oskarżony starał się o prawo jazdy na samochody ciężarowe, gdyż chciał zostać kierowcą zawodowym. Zatrzymanie go przez policję nawet tylko w stanie po użyciu alkoholu, wykluczyłoby nie tylko możliwość zostania zawodowym kierowcą, ale odebrano by mu prawo jazdy także na inne pojazdy. Widząc w lusterku wstecznym światła innego

samochodu, oskarżony wystraszył się, że to może być policja i że zostanie zatrzymany, zaczął więc przyspieszać i co chwila oglądał się do tyłu. W efekcie oskarżony nie obserwował prawidłowo drogi, stracił panowanie nad pojazdem, uderzył w kilka drzew, zatrzymując się na ostatnim, a rozbita w trakcie tego szyba okaleczyła pokrzywdzoną.

W kontekście powyższego umyślne naruszenie przez oskarżonego szeregu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie może budzić najmniejszych nawet wątpliwości.

Z orzeczeń Sądu Najwyższego wynika, że nie tylko pomiar zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu lub we krwi pozwala na ustalenie stanu nietrzeźwości bądź stanu po użyciu alkoholu. Ustalić to można także na podstawie zeznań świadków oraz ewentualnie opinii toksykologicznej. Fakt przedawnienia karalności za wykroczenie z art. 87 k.w. nie zmienia faktu, że prowadzenie w takim stanie samochodu stanowiło umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym i było jedną z przyczyn wypadku.

Odnośnie prędkości, to z uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej wynika w jaki sposób oskarżony określał prędkość i z tego co mówił przed wypadkiem, to jechał wówczas z prędkością około 120 km/h. Sąd Rejonowy ma rację, że pokrzywdzona nie będąc kierowcą nie potrafi oszacować prędkości, jednak ona jedynie powtórzyła to, co na ten temat mówił sam oskarżony. Poruszanie się w nocy, lokalną drogą z prędkością około 120 km/h, to kolejne naruszenie i to nie tylko zasad bezpieczeństwa w ruchu

drogowym, ale także dopuszczalnej administracyjnie prędkości w tym miejscu. To kolejna przyczyna wypadku.

Wreszcie brak prawidłowej obserwacji przedpola jazdy z uwagi na powtarzające się obracanie się oskarżonego do tyłu i sprawdzanie odległości od jadącego za nim samochodu, to kolejna przyczyna wypadku.

Na to, że przyczyną wypadku było umyślne naruszenie przez oskarżonego szeregu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wskazują również późniejsze wydarzenia: ucieczka z miejsca wypadku, ustalenie fałszywej wersji doznania przez pokrzywdzoną obrażeń, wypieranie się przez ojca oskarżonego znajomości z pokrzywdzoną i faktu zawiezienia jej do szpitala, usunięcie samochodu oskarżonego z miejsca zdarzenia i to tak, że do chwili obecnej go nie odnaleziono. Po co by to wszystko robiono, gdyby przyczyną wypadku nie było umyślne naruszenie zasad ruchu drogowego przez oskarżonego.

W kontekście powyższego Sąd Okręgowy nie rozumie toku myślenia Sądu Rejonowego, który doprowadził go do wniosku, że do wypadku mogło dojść z przyczyn przez oskarżonego niezawinionych, gdyż takie wnioskowanie jest to nielogiczne, nieracjonalne i po prostu nieżyciowe.

Przede wszystkim żaden dowód zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku rozprawy nie wskazuje na to, aby prowadzony przez oskarżonego samochód wpadł w poślizg, aby na drogę wybiegło jakieś zwierzę bądź by samochód ten uległ awarii, zwłaszcza, że oskarżony bardzo dbał

o sprawność swojego auta. Sąd rozstrzygając o sprawstwie i winie musi opierać się na zgromadzonych i prawidłowo ocenionych dowodach, a nie na domysłach i teoriach nie znajdujących podstaw w dowodach.

Reasumując, Sąd Okręgowy podnosi, iż Sąd I instancji na skutek nie uczynienia zadość zasadzie prawdy materialnej wyrażonej w art. 2 § 2 k.p.k. błędnie, wbrew przeprowadzonym i poprawnie ocenionym dowodom, ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy w zakresie przyczyn przedmiotowego wypadku. W konsekwencji tak wadliwie ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy doszedł do co mylnego wniosku, że oskarżonemu K. K. nie można przypisać sprawstwa i winy w zakresie popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k.

Powyższe uchybienia bez wątpienia miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i dlatego Sąd Okręgowy uznał, iż zaskarżony wyrok należy uchylić, zaś sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Trzciance do ponownego rozpoznania.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Trzciance

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

